

Nőkről és nőiességről

A tegnap azon csodás napok közé tartozott, amikor egy ember látványa az egész napot képes megszépíteni, és tanubizonyosságát adni annak, hogy még nem halt ki minden a világból. Egy világos, bézsnél egy árnyalatnyival fehérebb, magassarkú cipő, színben nagyon hasonló, térdig érő, brokátmintás kabát, valamint egy sűrű szövésű törtfehér neccharisnya, és egy kellemes, finom, természetes smink volt, ami újfent bebizonyította nekem, hogy a nőiesség még nem halt ki teljesen.

Azonban érzem, hogy eme kijelentésem némi magyarázatra szorul. Egy ismerősömnek mondtam nemrég, hogy a 'nő' és a 'nőnemű' között egészen döbbenetes különbségek lehetnek. Az első a kecsesség, a szépség és valamilyen formában a tisztaság megtestesítője. Mindemellett egy viselkedési alapstílus és képességek gyűjtőneve. Az utóbbi kijelentéssel azokat szoktam illetni, akik ugyan biológiai értelemben nők, de nemhogy viselkedésben, képességekben sem rendelkeznek mindazzal, amit a történelem és az irodalom nőnek nevez. A legegyszerűbb értelmezésben például képtelenek arra a nem túl bonyolult dologra, hogy egyértelműen, de mégis finoman és kedvesen csábítsanak el valakit. Nem képesek arra, hogy úgy öltözzenek fel, hogy ne a feltűnési viselkedés vagy az igénytelenség vezesse a kezüket, hanem egyfajta burkolt célzásokkal átítatott rendszer, és így tovább.

Nem azt mondom, mint néhány elfogult író, hogy fúj bikini, és hasonlók. Azt mondom, hogy egészen más érzéseket kelt egy, gyakorlatilag mesztelen nő egy újságban, egy, a trend szárnyain szálló valami, és egy ízlésesen, néhány dolgot láttatni engedő ruhát viselő nő.

A fenékbe egyengetett tanga azokra az ösztökre játszik rá, amiket az elmúlt évezred gyakorlatilag olyan mélyen elnyomott, hogy még a szavaink sincsenek meg rá. Ráadásul az emberek többségénél a neveltetés még mindig erősebb a jónaz észnél, és sokszor büntudatuk támad valami miatt, mert egyszer régen valahol gyerekkorában azt hallotta, hogy ez meg az bűnös dolog. Nem az, bár beteges ötletei talán majdnem mindenkinek támadnak néha (erről majd máskor), de nem hiszem, hogy ez lenne a jó út.

Nem vezet majd jó irányba, hogy mostanában mintha mindenki levetkőzne xyz magazinnak. Hol marad így a varázslat? Hol marad így mindaz, amiről versek, legendák, dalok születtek? Egy pucér p*csát fogunk megénekelni pár éven belül?

Sokkal kellemesebb, amikor igenis marad ruha, sőt, egy jól megkomponált ruha, amit az adott hölgy stílusához szabtak, sokkal, de sokkal többet ér, mint bármilyen photoshoppolt szuperkép. De persze nem is olyan egyszerű az. Egy ruhát tudni kell viselni - a metrón utazó hölgy tudta viselni. Tudott menni a magassarkúban, annyi kis hülyével ellentétben, akik felvesznek 10-12 cm-es, 1cm átmérőjű tűsarkút, aztán úgy mennek benne, mint egy vasalt csizmában. Egy ruhát nem illik megszégyeníteni, megfelelő viselkedést kell hozzá választani.

Nem mellbőség és tangabírási képesség alapján kellene nőt választani. Hogy miért? Mert "nőt választani reggel, kócosan és smink nélkül kell".

Életed párja akkor és csak akkor lesz az, ha ömagában, bármiféle tuning nélkül érzed, hogy neked szánta a sors, hogy a zsigereid roppannak össze, amikor nincs a közeledben, de a szemed előtt nem a kikent-kifent képet látod, hanem a vasárnap reggeli, napfényben fürdő arcát, smink nélkül, tisztán és szépen.

Írta Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, dátum: 2007-03-20 18:57 UTC, utoljára frissítve: 2021-10-31 15:57 UTC , a publikáció eredeti elérhetősége: <https://petermolnar.net/journal/nokrol-es-noiessegrol/> ; licenzfeltételek: CC-BY-4.0 .